

HLAS

TRENČIANSKE STANKOVCE

1. ročník

hlas.stankovce@gmail.com

máj 2015

Inter arma silent Musae

Máj - mesiac lásky. Čas, keď sa príroda prebúdzá k životu, stromy sú v rozkvetu. Určite jeden z najkrajších mesiacov roka a preto tá analógia s láskou, ušľachtilým ľudským citom je namieste.

Tento mesiac má však aj rozmer, ktorý rezonoval hlavne na jeho začiatku. Je to ukončenie bojov II. svetovej vojny v Európe. Preto sme na stránkach tohto čísla HLAS-u venovali vojenskej tematike viac priestoru. Myslíme si, že oslobodenie našej obce, regiónu a koniec vojny sú udalosti, ktoré si našu pozornosť určite zaslúžia. Oslavy sú namieste. Oslava však nie je vhodné slovo – skôr spomienka. Uctiť si pamiatku miliónov ľudí, ktorí zahynuli vo vojnových rokoch II. svetovej vojny. A aj keď politici, európski i svetoví, zdá sa majú problémy, čo, akým spôsobom a s kým oslavovať v súvislosti s vojnou, nečudujme sa. Ich myslenie je vyslovene pragmatické a účelové, vedia rozmýšľať iba v krátkodobom horizonte. Vo vojne však zomierali Rusi, Nemci, Francúzi, Slováci i Američania, mnohé národy sveta mali v nej svoje obete. A ak si niekto neváža obete na životoch v ukončených vojnách, dokáže si vážiť životy obyčajných ľudí – potenciálnych obetí nových vojen?

Tak, ako na Vianoce v roku 1914 pri meste Ypres v Belgicku, keď sa vojaci znepriatelených strán, Nemci a Briti, vedeli povzniesť nad prízemné ciele politikov, vyšli zo zákopov, podali si ruky, zahrali si spolu futbal, hoci len krátko predtým viedli medzi sebou neľútostné boje a zabíjali sa navzájom. Dokázali v sebe nájsť cit pre niečo vyššie, čo ešte robí človeka človekom.

Nestačí zaviesť, povedzme, „Deň Zeme“, aby sa ľudia začali správať zodpovednejšie voči prírode.

Nestačí zaviesť štátny sviatok na oslavu konca vojny, aby ľudia cítili úctu voči padlým. Uvedomme si dôležitosť spomienky, pretože ak ľudia nespomínajú, sú buď ľahostajní, alebo sa spomienok boja. Sú pre nich ako otvorené, nezahojené rany. A oboje je zlé.

Slavo Tomík

Tankové dni Laugarício 19.-20.6.2015

Niet hádam Stankovčana, ktorý by o nich nepočul. O Tankových dňoch. O dňoch, kedy sa do našej obce nasťahuje vojenská technika a s ňou množstvo nadšencov historických zbraní a na pozemkoch pri Váhu predvádzajú vojenské „divadlo“, aké na Slovensku nenájdete. Tí, ktorí ste si toto predstavenie už pozreli, mi iste dáte za pravdu. Nie všetkých však fascinujú zbrane, streľba či bojové akcie. Je to jedinečná šanca vidieť naživo to, čo dnešná generácia pozná len z televízie. Je to ako cestovať v čase, stačí len vykročiť na hrádzu. Zrazu sa ocitneme v dobe, v ktorej naši otcovia, dedovia či pradedovia nasadzovali vlastné životy za našu dnešnú slobodu. Vtedy neboli počítačové hry a smrť bola skutočná.

Oslovili sme pána Mariána Simeona – organizátora Tankových dní.

Kedy ste dostali nápad zorganizovať takúto veľkolepú udalosť? Prečo?

„Na prelome rokov 2007-2008 sme boli na návšteve v Anglicku u pána Rexa Cadmana, ktorý organizuje najväčšiu vojenskú akciu na svete s názvom War&Peace show (dnes War&Peace revival) a dostali sme pozvánku, aby sme sa v lete prišli pozrieť. A tak sme sa vypravili, partia Slovákov z 3 klubov a po príchode sme začali chápať, prečo ten prívlastok najväčší zraz na svete. 3.000 kusov kolesovej techniky, viac ako 300 plne funkčných tankov na jednom mieste, v tábore žilo 10.000 ľudí, dobové kiná, obrovská burza, niekoľko tanečných swing sálov a počet divákov presahoval 100.000. Bola to pre nás vysoká škola a začali sme premýšľať, či by sme dokázali niečo také aj u nás, v menšom meradle.“

Aký bol dôvod, že ste si vybrali práve Trenčianske Stankovce? Aký máte vzťah k tejto obci?

„Dôvodov bolo niekoľko. Hľadali sme priestor, ktorý by vyhovoval po všetkých stránkach. To znamená z hľadiska logistiky, či z hľadiska dobrého výhľadu na arénu pre divákov. Samozrejme aj z hľadiska

účastníkov, aby mali príjemný chládok a obrovskou devízou je aj rieka Váh, kde sa dá príjemne schladiť. Navyše tento priestor je záplavová zóna, čiže ničomu neublížieme, keď to tu tanky trošku po preryjú.“

Môžete našim čitateľom priblížiť, čo všetko sa dá vidieť, či zažiť počas 3. ročníka Tankových dní?

„Rok 2015 znamená, že už prebehlo neuveriteľných 70 rokov od ukončenia 2. svetovej vojny a preto máme zameranú na túto tému aj hlavnú ukážku. Bude možné vidieť množstvo vojenskej techniky, dobových táborov, niekoľko bojových ukážok, strelbu tankov a tento rok pripravujeme aj skoky bojových vozidiel pechoty. Ďalej bude určite aj možnosť odviezť sa na obrnencovi, tu by som ale pripomenul, že za symbolický poplatok majiteľovi techniky (budú tam beštie so spotrebou aj 1.000 litrov na 100 km).“

Ako ste spokojný s predchádzajúcimi ročníkmi? Chystáte tento rok aj nejaké novinky?

„Myslím, že každým rokom nastavujeme pomyselnú latku vyššie, čo dúfam, že sa nám opäť podarí a uvidíme, pokiaľ dočiahneme. Snažíme sa vytvoriť príjemnú atmosféru v čo najväčšej možnej miere ako pre divákov, tak aj účastníkov. Určite boli aj chybičky, ale tie nás učia robiť veci lepšie a sú pre nás cennou skúsenosťou. Tento rok bude veľa nového, pribudne niekoľko táborov od obdobia starovekého Ríma po súčasnosť, ďalej budeme mať premiéru legendárneho tanku Sherman, tank Stuart, najväčší nemecký polopás Famo, prototyp tanku T72 s výkonom 1.000 konských síl, atď. No a na koniec s radosťou môžem konštatovať, že tento ročník nie je už len pod záštitou predsedu Trenčianskeho samosprávneho kraja pána Bašku, ale aj MO SR a ministra pána Glváča. To je pre nás veľké vyznamenanie a veľmi nás teší aj samotná účasť Ozbrojených síl Slovenskej republiky.“

Ako vám je pri organizácii nápomocná obec, či občania Stankoviec?

„V roku 2013, keď sme organizovali prvý ročník, tak priznám sa, šiel som do Stankoviec za pani starostkou trochu s obavami. No po stretnutí som odišiel s úsmevom. Pani starostka, ale aj občania prejavili záujem, a čo si cením najviac, trpezlivosť s našou akciou. Boli nám nápomocní aj hasiči a niekoľko občanov Stankoviec nám pomáhalo priamo s organizáciou. Dovoľte, aby som sa aj touto cestou poďakoval všetkým za pomoc. Ďakujem občanom Trenčianskych Stankoviec a Krivosúd-Bodovky za veľkú trpezlivosť.“

3. ročník Tankových dní Laugarício sa bude konať v dňoch 19.-20.6.2015 a bližšie informácie o programe nájdete na www.tanklaugaricio.sk.

Radovan Siva

UDALOSTI

Ďakovné služby Božie 70. výročiu skončenia 2. svetovej vojny

Evanjelický chrám v Trenčianskych Stankovciach bol 8. mája 2015, na 70. výročie skončenia 2. svetovej vojny v Európe, naplnený do posledného miesta, ba mnohí veriaci aj stáli. Ďakovné služby Božie v priamom prenose vysielala RTVS – Slovenská televízia.

Domáci viery aj množstvo hostí z radov príslušníkov ozbrojených zložiek prišli na ďakovné služby Božie sviatočne naladení, aby piesňami i hudbou ďakovali Pánu Bohu za dar víťazstva nad nacistickou porobou a fašizmom v Európe. Výnimočnosť služieb Božích podčiarkla aj prítomnosť čestnej stráže OS SR, generálov a vysokých dôstojníkov z radov bývalých i súčasných príslušníkov Ozbrojených síl a ozbrojených zborov (OS a OZ SR), ako aj účasť člena vojenského diplomatického zboru Ruskej federácie.

Na programe slávnostných služieb Božích, ktoré z poverenia Predsedníctva ECAV na Slovensku pripravil miestny cirkevný zbor pod vedením svojej farárky Jarmily Petrulovej a riaditeľa Úradu EPS MV SR pplk. Milana Petrulu, sa podieľala aj Ekumenická pastoračná služba (EPS) v OS a OZ SR prostredníctvom generálneho duchovného OS a OZ SR plk. Mariana Bodolló, duchovných EPS i účasťou ostatných predstaviteľov Ústredia EPS. Zhromaždeniu sa prihovoril aj 2. zástupca náčelníka Generálneho štábu Ozbrojených síl SR generálmajor Ing. Pavel Macko. Pozdravný list od generálneho biskupa ECAV na Slovensku prečítala seniorka Považského seniorátu ThDr. Eva Juríková. Cirkevný zbor Trenčianske Stankovce predstavil zborový dozorca Patrik Tomík.

Generálny duchovný Marian Bodolló v kázni Božieho slova na text J 9, 1 – 5 vysvetlil, že ľudia v povojnovej histórii sa snažili nájsť príčinu hrozných vojnových časov spred sedemdesiatich rokov v chybných a zvrátených plánoch politikov i celých národov, aby poukázali na vinníkov v národoch, ktoré vyvolali najhroznejšiu vojnu v dejinách ľudstva. No k tomu, aby sa vo svojej budúcnosti účinne ubránili vojnovému ošiaľu, sa podľa neho treba orientovať podľa svetla, ktoré zjavil Ježiš Kristus. Pokiaľ bude On vo svete prostredníctvom svojich veriacich, vždy budú odhalené nielen zlé skutky vojnových štváčov, ale i skutky Božie v podobe hrdinských činov sebaobetovania a solidarity.

K slávnostnému charakteru služieb Božích prispel spevácky zbor miestneho cirkevného zboru. Služby Božie na organe sprevádzala kantorka Marcela Hrušová spoločne s huslistkou Idou Arbetovou.

Vysoký umelecký zážitok si účastníci služieb Božích odniesli z prejavu umelcov: člena činohry SND Dušana Jamricha, ktorý predniesol báseň od Milana Rúfusa *Večer na Ďumbieri* a sólistu opery SND Ivana Ožváta, ktorý zaspieval pieseň *Keď sa dúha dvíha* z filmu *Prerušená pieseň*.

Ján Ondrejčin, kancelár Ústredia EPS,
Milan Petrula, riaditeľ Úradu EPS

AKTUÁLNA TÉMA

Križovatka, ktorá desí – 3. časť

Sledujeme v redakcii HLAS-u vývoj vo veci vyriešenia nehodového úseku pri obciach Trenčianska Turná a Trenčianske Stankovce na ceste I/50. Tu sú aktuálne informácie:

Najskôr oficiálne stanovisko – Uznesenie vlády SR 140/2015 zo dňa 25.03.2015 v tejto veci pod označením B.21:

- zabezpečiť začatie rekonštrukcie cesty európskeho významu I/50 v úseku od mimoúrovňovej križovatky s D1 po kataster Mníchova Lehota, vrátane nehodovej križovatky I/50-II/507-III/507075 – v termíne do 31. decembra 2016.

Od kompetentných pracovníkov jednotlivých úradov sme zistili:

- stavebné konanie vo veci povolenia uvedenej stavby bolo pozastavené z dôvodu dopracovania projektovej dokumentácie, týkalo sa doplnenia osvetlenia celého úseku, doplnenia dopravného značenia, rovnako chýbali stanoviská niektorých inštitúcií. V súčasnej dobe je už všetko doplnené a konanie prebieha.

Vo veci doplnenia prechodu pre peších a cyklistov cez I/50 pri Trenčianskej Turnej a pri priemyselnom parku v Sedličnej je v súčasnej dobe spracovávaná štúdia pre vyjadrenie kompetentných úradov, ktorú zabezpečujú starostovia oboch obcí.

Ďalšie rokovanie zástupcov NDS, SSC a starostov bude 3. júna 2015.

Celú záležitosť budeme naďalej aktívne sledovať.

Dušan Pevný

OSOBNOSTI ŠPORTU

Karol Krejčí

Je to obyčajný chlap s obyčajnými starosťami. Stretnete ho v obchode, keď ide na chleba. No je predsa len jedno miesto, kde ho nájdete najčastejšie – telocvičňa. On jej hovorí dojo. Pýtate sa o kom je reč? Jeho meno je známe aj ďaleko za hranicami Slovenska.

V roku 2006 sa do našej obce prisťahoval rodák z Trenčína spolu s manželkou Zuzanou, deťmi Jakubom a Veronikou. Usadili sa v časti obce Rozvadze. Nezaháľal. Aj u nás chcel robiť to, na čo bol zvyknutý a čo miluje – karate do. K tomuto tvrdému a krásnemu bojovému umeniu priviedol mnoho Stankovčanov, ktorých trénuje niekoľkokrát týždenne, pričom základňu tvorí momentálne 25 jeho žiakov. Títo majú jedinečnú možnosť byť vedení učiteľom tak vysokým technickým stupňom akým je - 4 dan.

V roku 2014 sa výrazne zaslúžil a bol iniciátorom premeny skladu uhlia v ZŠ na telocvičňu, kde teraz trénuje svojich žiakov. V týchto priestoroch privítal aj významné svetové osobnosti tohoto bojového umenia: sensei Nakamura – 7 dan (Kanada) a sensei Leijenhorst – 5 dan (Holandsko). Taktiež tu v roku 2013 organizoval medzinárodný seminár, ktorého sa zúčastnilo 50 karatistov zo 4 krajín. A tak sa o Stankovciach rozpráva aj v Čechách, Poľsku, Holandsku, Taliansku či Kanade.

Čo považuješ za svoj najväčší úspech a ako sa ti žije v Stankovciach?

„Za svoj najväčší úspech v bojovom umení považujem vybudovanie telocvične na bojové umenia v Trenčianskych Stankovciach. Pokrstil ju sensei Nakamura – šéfinštruktór IOGKF, čo je medzinárodná organizácia tradičného bojového umenia karate do. Do Stankoviec som sa s rodinou prisťahoval z dôvodu dostupného bývania. Svoje rozhodnutie neľutujem, práve naopak, Stankovce som si obľúbil a žije sa mi tu spolu s rodinou veľmi dobre.“

Radovan Siva

OTÁZKA POSLANCOVI

Redakcia HLAS-u položila otázky poslancovi obce Trenčianske Stankovce - Patrikovi Tomíkovi, predsedovi kultúrnej, školskej a športovej komisie:

Ako sú organizačne zabezpečené kultúrne a spoločenské podujatia v našej obci - Tankové dni, Kultúrne leto, Obecné dni a Dožinky?

„Tankové dni kultúrna komisia nezastrešuje. Ostatné akcie na tento rok sú zabezpečené. A som rád, že sa teší záujmu občanov.“

U ktorých zodpovedných pracovníkov je možno podať nové nápady na zlepšenie týchto podujatí?

„Novým nápadom a pripomienkam som vždy otvorený. Keď budú mať občania nové podnety, to je znak, že kultúra v obci funguje. Pripomienky môžu občania povedať mne alebo každému členovi kultúrnej komisie.“

Máte predstavu, akým spôsobom sa bude Obec podieľať na činnosti Gazdovského dvora u Tomíkov v Rozvadzoch - expozícia funguje už štvrtú sezónu?

„Zatiaľ táto otázka nie je vyriešená. Mali by sa ňou zaoberať poslanci. Ale táto expozícia by mala byť podľa môjho názoru v obci zachovaná aj pre mladšie generácie.“

PÁLI NÁS

Prístup ku materskej škole

Pás zelene a spevnených plôch pozdĺž miestnej komunikácie vedúcej k materskej škole v k. ú. Malé Stankovce (prístup ku škôlke) sa v minulosti stal majetkom súkromnej spoločnosti.

Spoločnosť DNV Energo a.s. so sídlom v Dubnici nad Váhom parcelu (E-KM č. 406/301 – ostatná plocha o výmere 628 m²) odkúpila od pôvodného majiteľa. Parcela pretína aj prejazd do areálu materskej školy, presnejšie jej vstup a parkovisko pred ňou.

„Vedenie obce v minulom roku vyvolalo pracovné rokovanie týkajúce sa zámeny tohto pozemku. Na základe toho predložila firma DNV Energo a.s. návrh, ktorý prerokovalo na zasadnutí obecného zastupiteľstva v apríli 2014,“ povedala prednostka obecného úradu Ľubica Ďurišová, Mgr.

Jeho výsledkom bolo prijaté uznesenie (č. 19/2014) - nezameniť pozemky v zmysle predloženého návrhu.

„Síce sme dostali ponuku, ale táto bola zo strany poslancov zamietnutá, nakoľko sa pre obec javila ako nevýhodná,“ pokračovala Ďurišová.

Celá záležitosť majetkovo-právneho usporiadania prístupu ku areálu materskej školy je otázkou vzájomného stretnutia a komunikácie s majiteľmi spoločnosti DNV Energo a.s..

„Cieľom vedenia obce je hľadať vhodné riešenie prijateľné pre obe strany,“ dodala na záver Ďurišová.

Martin Jurčo

Z DEJÍN OBCE

Nenápadní hrdinovia

V mesiacoch apríl a máj sme si pripomenuli 70 rokov od oslobodenia našich obcí a ukončenia II. svetovej vojny v Európe. Tí skôr narodení si pamätáme, ako sa za predošlého režimu búrlivo oslavoval koniec vojny. Možno až príliš. Teraz je náš pohľad na vojnu i oslavy jej konca oveľa triezvejší - možno až príliš ... Ani po 70-tich rokoch nie sme na Slovensku schopní historicky objektívne zhodnotiť túto dobu. Náš postoj k tzv. Slovenskej republike, prezidentovi Tisovi, odsunu židov je stále plný vášní, čo veľmi ľahko zneužívajú tí, ktorým to práve vyhovuje.

Vráťme sa však do vojnového obdobia a pripomeňme si priebeh konca vojny u nás. V rokoch 1938 – 39 sa už v plnej miere aj u nás prejavuje vplyv nacionalistickej politiky Nemecka. Mladá, len 20-ročná republika sa rozpadala a veľké očakávania ľudí o samostatnosti Slovenska a spravodlivejšom riadení štátnych inštitúcií mali dostať v krátkom čase ťažké údery pod pás. Vyhlásenie autonómie a neskôr i samostatnosti Slovenska naši obyvatelia prijímali s radosťou. Mnohí pociťovali nenávisť voči Čechom, ktorí podľa nich robili zo Slovenska iba „provinciu“ a do úradov posielali ľudí pochybného charakteru alebo za trest. Vznikla Hlinkova strana (HSĽS) a Hlinkove gardy (HG), ktoré sa postupne stali nástrojom moci Nemcov a nimi ovládaného štátu. Postupne narastal nedostatok všetkého tovaru (potraviny, šatstvo, tabak, petrolej, uhlie a i.) a bol zavedený lístkový systém.

Na jar v roku 1942 sa i u nás začína s odsunom židovských občanov. Spočiatku sú to deti a mládež, v roku 1943 už i starší. Z Malých Stankoviec to boli: rodina Löwy – rodičia Móric (74 ročný) a Malvína (59 r.), deti Aurélia (32 r.), Irma (27 r.), Blanka (24 r.), Alexander (22 r.). Rodina Marle – rodičia Bernard (68 r.) a Rozália (53 r.), deti Irena (30 r.), Ida (25 r.), Sára (22 r.). Zo Sedličnej Malvína Grünová (53 r.), Rozália Löwy (57 r.), z Veľkých Stankoviec rodina Franklová – Viliam (52 r.) a Irena (43 r.), deti Eva (20 r.), Pavol (15 r.) a starí rodičia Viliam a Rozália. Nikto z nich sa už nevrátil a boli vyhlásení za mŕtvych.

Po prelomení frontu na východe sa koncom roku 1943 a v roku 1944 i v našich obciach tajne organizoval odpor voči Nemcom. Odboj v Malých Stankovciach viedol učiteľ Štefan Štukovský v rámci spevokolu Rozsievač. Vo Veľkých Stankovciach ho organizoval Ján Pevný, no ľudí, ktorí boli aktívni v odboji bolo viac. Po vypuknutí SNP organizovali pomoc pre partizánske oddiely v okolí (strava, oblečenie, zbrane, nábor mužov, informácie o pohybe Nemcov). Od júna 1944 začínajú prvé prelety lietadiel spojeneckých vojsk nad našim regiónom. Nemci v našich obciach boli ubytovaní hlavne v školách a majeroch. Za dedinou mali strelnicu, kde zacvičovali vojakov v strelbe na tanky. Za Sedličnou, v Homolkách, mali muničné sklady. Po vypuknutí SNP Nemci posilnili posádku v obci o jednu batériu a nariadili zničenie všetkých lodiek na Váhu, aby zabránili prevozu partizánov. V poslednom roku vojny Nemci robili opatrenia na obranu Trenčína. Starostovia obcí museli denne posilať ľudí do Biskupíc, kde kopali protitankové kanály a robili betónové zátarasy.

Veľkú noc v roku 1945 prežívali tunajší obyvatelia v strachu a napätí z blížiaceho sa frontu. Ľudia zakopávali potraviny a šatstvo, buď do jám v stodolách alebo pod hriadky so zeleninou. Cez obce prechádzali ustupujúce nemecké jednotky, ktoré viedli so sebou v zástupoch množstvo zubožených zajatcov. Taktiež hnali čriedy dobytká a koní, pre ktoré museli dedinčania zabezpečovať krmivo. Brali statok a kone aj po našich dedinách. Z rozvadzského majera zobrali väčšie množstvo dojných kráv a volov. Sluhov z majera prinútili, aby ho pomohli hnať. Brali aj mladých chlapov a preto ľudia utekali z domov a skrývali sa v horách. Gazdovia nevedeli, čo skôr robiť, či zaháňať dobytok do hôr alebo ešte skrývať zásoby potravín. V týždni po Veľkej noci prišla nemecká pechota a vytvorila obrannú líniu v smere od Bodovky. Tiahla sa od Váhu (v mieste terajšieho rybníka) cez rozvadzské a veľkostankovské polia až k Mníchovej Lehote a Soblahovu. V lokalite „Kruhy“ boli zamaskované tri guľometné hniezda, dva mínomety boli umiestnené v Rozvadzoch vedľa zvonice. Na dolnom konci dediny bol protitankový kanón. Na svahoch pri Veľkých Stankovciach bola delostrelecká batéria. Ľuďom bolo zakázané vzdialiť sa z dediny. V sobotu už boli v našich lesoch sovietski a rumunskí vojaci, popoludní padli prvé granáty za dedinou.

8. apríla bola nedeľa. Kronikár o tomto dni napísal: „Prichádza chvíľa, kedy vo vzduchu cítiť, že naša obec je na chvíľu zemou nikoho. Nik nevie ako pôjde front a ako sa to skončí. Ľudia vravia, že nech stratia čokoľvek, len nech aspoň život a rodina zostane.“ Asi o 10. hodine prišla nemecká spojka prinášajúca rozkaz k rýchlemu ústupu nemeckej armády smerom na Opatovce, na pravý breh Váhu, pretože jej hrozilo obklúbenie postupujúcim sovietskym vojskom od Mníchovej Lehoty. Popoludní, asi o 15. hodine, prišla do obce prvá výzvedná hliadka – dvaja rumunskí vojaci a o chvíľu sa dohnala na koňoch ľahká batéria sovietskeho vojska. Hneď za ňou prišla prvá delostrelecká jednotka. Ľudia boli v uliciach a na ich tvárach bolo vidieť radosť, ale i obavy, ako sa situácia vyvinie ďalej. Starostovia boli povolaní na veliteľstvo, kde dostali rozkaz vyvesiť československú a sovietskú zástavu. Dostali tiež prísny zákaz podávať liehové nápoje vojakom.

Sovietske vojská nemohli postupovať na Opatovce, pretože Nemci zaujali palebné postavenie pri Chocholnej a Drietome a ostreľovali našu stranu Váhu. Občania z obce museli pomáhať pri stavbe pontónového mosta na Váhu pri Bodovke. Zároveň museli voziť z hôr jedličky a maskovať hradskú od Veľkých Stankoviec po Bodovku, kadiaľ sa presúvalo vojsko. Naše obce boli stále pod paľbou nemeckých kanónov. V Rozvadzoch, v budove majera, bola zriadená poľná nemocnica pre rumunských vojakov, kam vozili od Chocholnej každý deň 2 až 3 vozy zranených vojakov. Zomrelých pochovávali na cintoríne v Malých Stankovciach. Sovietski vojaci mali nemocnicu vo Veľkých Stankovciach. Front sa tu zdržal asi 13 dní, až keď sovietska armáda prenikla od Myjavy na Moravu a Nemcom hrozilo obklúbenie, ustúpili smerom na Súču.

II. svetová vojna zanechala trvalé stopy v životoch i dušiach ľudí. V jej priebehu prišli o život okrem už spomínaných židovských spoluobčanov aj ďalší naši rodáci. Na východnom fronte padli v roku 1941 O. Hornáček z Malých Stankoviec a J. Mikuláš z Rozváz. V bojoch na Dukle bol zranený Pavol Hudec z Veľkých Stankoviec, ktorý na následky zranenia neskôr doma podľahol. Pri ostreľovaní dediny zahynul pri Váhu Štefan Hornák zo Sedličnej.

Veľa sa pohovorilo o hrdinstvách a obetiach ľudí v tej dobe. Často sa spomínajú generáli, ktorí dokázali vyhrať dôležité bitky a zdá sa, akoby dejiny písali iba oni. Ale život, ktorý teraz žijeme, je taký aj vďaka nenápadným hrdinom. Oni dokázali svojimi činmi uchrániť vo vojne svojich najbližších – rodinu, susedov, dedinu. Niekedy je správanie ľudí vynútené dobou a okolnosťami v nej. Žiť sa jednoducho musí v každom čase. Dôležité je zostať človekom so srdcom. Keď vo februári 1945 chytili v rozvadzských ho-

rách zbeha Vlasovovej armády, doviedli ho ku starostovi Štefanovi Goliašovi, aby ho odovzdal úradom. On ho schoval v maštali, kde sa najedol a prespal. Pri rozhovore s ním zistil, že je to vzdelaný človek a že bol predsedom kolchozu. Ráno ho zaviedol za dedinu k lesu a nechal ujsť. O pár dní podobne urobil s rakúskym zbehom nemeckej armády. Starosta Veľkých Stankoviec Adam Ďuriš spomínal, ako mu bolo úzko, keď sa u neho tesne míňali partizáni s Nemcami. Odchádzajúci partizáni, ktorí si prišli po potraviny a nejaké šatstvo, boli ešte len v hornej časti dvora, pri stodole a k starostovi už vchádzali Nemci. Ako starosta sa musel vedieť vynájsť v každej situácii, ak chcel uchrániť dedinu pred vojakmi. Pretože každý vojak, či nemecký alebo ruský, sa potreboval najesť a vyspať. A keď už starosta nedokázal zohnať stravu, aspoň vedel, čo platí na ruského veliteľa – dobrá slivovica.

Správca majera v Rozvadzoch J. Papritz (sediaci, v strede) s majerskými zamestnancami.

Keď pri odhrňaní slamy v stodole u Vaškov v Rozvadzoch nemecký vojak náhodou zavadil vidlami o ťažký guľomet, urobil tento nález na nemeckom veliteľstve veľký rozruch. Guľomet síce nebol bojaskopný, ale našlo sa pri ňom i vrece streliva a to stačilo, aby celú obec považovali za partizánsku. A za pomoc partizánom bol len jeden trest – smrť. Tento problém by asi u Nemcov nevyžehlil žiaden starosta obce, ale našťastie správcom majera v Rozvadzoch bol už viac rokov Ing. Josef Papritz, ktorý bol nemeckej národnosti. Počas vojny mal hodnosť nadporučíka. Ten, keďže sa dobre poznal s gazdom Vaškom, starostom Goliašom aj s ďalšími dedinčanmi pracujúcimi na majeri, vysvetlil veliteľovi, že guľomet nemá súvis s partizánmi a Nemci sa obci nepomstili.

Ale tak, ako s pšenitou rastie aj kúkoľ, i v nás sa mieša dobro so zlom. Práve na udanie jedného z miestnych, pravdepodobne gardistu, bol koncom januára 1945 zaistený gestapom Adam Poruban z Malých Stankoviec aj so ženou. Jeho ženu neskôr prepustili, ale Adama popravili spolu s ďalšími na Brezine v Trenčíne a pochovali do masových hrobov. Vraj aj samotní Nemci tvrdili, že sa ešte nestretli s takou veľkou mierou udavačstva ako tu.

Takisto arizácia majetkov židov v obci bola príležitosťou pre niektorých ľudí, aby sa priživil na cudzom nešťastí. Táto kapitola našich dejín spolu s odsunom židov do pracovných a koncentračných táborov je čiernou škvrnou v našej histórii. To vieme. Menej sa už vie o tom, že Slovensko bolo krajinou s najväčším počtom ocenení „spravodliví medzi národmi“ v prepočte na počet obyvateľov.

Iné je čítať o činoch ľudí v tej dobe, snažiť sa pochopiť ich správanie a iné bolo v tej dobe žiť a robiť rozhodnutia. Hrdinovia a zradcovia. Žili vedľa seba. My ich nedokážeme spravodlivo posúdiť, to dokáže len Vyššia Moc. V silách človeka je iba odpustiť alebo neodpustiť.

*„Myšlienky ťažké mozgom sa mi orú,
presýpajú sa ako piesok riečny,
lež mojím očiam cudzí je lesk vzdoru
daj padlým, Pane, spánok večný !“*

Zdroje: Pamätné knihy Malých Stankoviec, Sedličnej, Rozváz a Veľkých Stankoviec.
Z rozprávania pamätníkov
Úryvok z básne J. Okáľa - Lipovec

Slavo Tomík

OZNAM

Presne pred 100 rokmi prebiehali v Európe i na Slovensku boje I. svetovej vojny.

Rád by som aj touto cestou oslovil občanov našej obce i všetkých čitateľov HLAS-u, vlastniacich pamätne predmety po svojich starých a prastarých rodičoch, ktorí sa zúčastnili bojov v I. svetovej vojne (v rokoch 1914 až 1918) alebo boli účastníkmi zahraničných légii v Rusku, Francúzsku a Taliansku. Môžu to byť fotografie (civilné i vojenské), listy vojakov z frontu, vojenské dokumenty a iné veci z tohto obdobia.

Budem vďačný aj za akékoľvek informácie o vojakoch, ich rodinách a o ich osudoch. Ide o zdokumentovanie životných osudov našich rodákov bojujúcich v I. svetovej vojne. Všetky tieto rodinné pamiatky by boli len zapožičané a po ich zmapovaní, prípadne zdigitalizovaní, budú občanom vrátené. Veci je možné nechať na Obecnom úrade alebo priamo u mňa.

Nebudme ľahostajní voči našej regionálnej histórii. Zachráňme, čo sa ešte zachrániť dá. Ďakujem. Prosím zapožičať údaje alebo archívny materiál pre zdokumentovanie na adresu či mailovú adresu:

Slavo Tomík, Rozvadze 450, Trenč. Stankovce 913 11, tel.: 0904 308739 alebo e-mail: tomik.s@azet.sk

NÁZORY

Ohýbaná pravda

Čo je vlastne dnes pravdou? Médiá nás krmia svojimi pravdami, informáciami, ktoré sú veľmi často zjavne zneužívané v zmysle nejakého cieľa. V histórii ľudstva sa vždy pravda nejakým spôsobom krivila v prospech toho, kto chcel časti sveta, národu či náboženským spoločenstvám vládnuť. A trpeli tí, ktorí boli na pokraji záujmu moci chtivých spoločenstiev či vládcov. Obyčajní ľudia, deti, dcéry, synovia, matky, otcovia.

Nedávno sme si pripomenuli výročie hrôz 1. svetovej vojny a v minulých dňoch 70. výročie ukončenia 2. svetovej vojny. V kontexte spomienok týchto udalostí je svet opäť v ohrození. Boje, ktoré si snáď už ani nikto nepripúšťal, máme takmer za humny. Európa sa v podobe Ukrajiny ocitá v situácii, ktorá môže vzbĺknúť do nepredstaviteľných krutostí.

Tak si opäť kladiem otázku. Čo je vlastne pravda? A kto ju má? Čomu máme veriť?

Pod známou frázou – sto krát povedaná lož je pravda – sa dnes ťažko orientujeme a vyberáme pravdu, ktorej sa dá alebo jej chceme veriť. Nechcem tvrdo napísať, čo si myslím. Položím si však otázku – toto potrebuje náš svet, toto potrebujú obyčajní ľudia? To promile bohatých tohto sveta, ktorí si na pôde Ukrajiny brúsia zuby na koristi, rozoštvávajú suseda so susedom, kamaráta s kamarátom, sú ochotní svoju pravdu zabiť, zneužiť či potvrdiť za každú cenu. A tento svet, bohužiaľ, si už veľa podobných právd pamätá.

Kto má teda pravdu? Tí, čo v rámci nejakého „izmu“ vykožili milióny svojich či cudzích ľudí alebo tí, čo v rámci nejakej „kracie“ takmer zlikvidovali pôvodné obyvateľstvo, celú jednu ľudskú rasu? Dnes sú všetci demokrati...

Mocné promile tohto sveta toto nezaujímá. Oni majú svoju pravdu, kúpenú v záujme a zmysle svojich cieľov. Ponúkajú ju občanom sveta. Cez médiá, ktoré pozerajú sami seba v záujme silnejšieho a sú schopné z vlka spraviť baránka, či opačne.

Ako to teda je? Neviem. Potom si už len musím spomenúť na slová svojich dedov, otcov, babiek, mám či rodiny, ktorí si ešte hrôzy toho, čo prežili počas poslednej svetovej vojny pamätali a vyrozprávali. A im verím.

Potom sa na ten svet musím pozeráť svojimi očami. Avyhodnotiť si ho podľa vlastných skúseností. Jeden môj dedo mi vyrozprával príbeh o lapaní banderovského vodcu Burlaka, ktorého sa zúčastnil a o zverstvách, čo robili. Druhý môj dedo o Nemcoch, Rumunoch a Rusoch, ktorí bývali počas vojny v ich dome, podľa vývoja v nej, o strachu, ktorí ako obyčajní ľudia sami prežívali. Už sám som zažil, keď nás mama s tatom v roku 1968 sťahovali do pivnice nášho domu zásobeného potravinami, že bude vojna a ja som nechápavo na nich hľadel, že čo to hovoria. Môj priateľ, rodák z Karelofínska, ktorému zostatok rodiny žije v Donecku, mi s hrôzou v hlase porozprával, čo sa tam deje a médiá o tom nepíšu. A videl som na vlastné oči hrôzy v Turanji, za mostom cez rieku Korana pri Karlovaci, tesne po konci vojny v Juhoslávii.

Dost, stačí! Nechcem v živote počuť otázku od mojich detí, či bude vojna a čo to je. Aj s tými virtuálnymi nás krmia počítačová magovia denne. A naše deti strácajú realitu. Realita je však krutá, neľudská, konečná.

Nájde tento svet svoju pravdu? Ešte stále má na to šancu. Šanca je v nás, obyčajných ľuďoch. Nedajme si ju. Nedajme si natlačiť pravdu v mene akejkoľvek farby či peňazí.

Dušan Pevný

FIRMY U NÁS

SCHMOLZ+BICKENBACH Slovakia s.r.o.

Spoločnosť SCHMOLZ+BICKENBACH Slovakia s.r.o. pôsobí ako dodávateľ hutníckeho materiálu na trhu už od roku 2001. Za 14 rokov sa nám podarilo vybudovať skladové kapacity o objeme cca 3000 ton, zložených z viac ako 1700 položiek, ktoré slúžia predovšetkým na zásobovanie „just in time“ väčšiny zákazníkov, vrátane delenia a dopravy. Súčasní klientelu tvoria predovšetkým popredné strojárské podniky so slovenskou i zahraničnou účasťou exportujúce svoje výrobky do celého sveta.

Dôležitú skupinu odberateľov však tvoria aj „drobnejší“ odberatelia (menšie s.r.o, živnostníci) s vlastnou dopravou, ktorých obsluha prebieha priamo v sídle firmy. Tovarové portfólio tvoria tyčové ocele kruhové i ploché, z hľadiska technológie výroby valcované (kované, či ťahané, lúpané alebo brúsené) v rôznych akostiach a rôznych stupňoch presnosti. Máme certifikačný audit systému manažérstva kvality podľa ISO9001:2008. V súčasnosti vo firme pracuje 23 zamestnancov z blízkeho okolia Trenčína, časť priamo z Trenčianskych Stankoviec. Firmu zastupuje konateľ Ing. Rastislav Kozáček.

Spoločnosť bola založená štyrmi spoločníkmi z Nemecka, Česka a Slovenska a pôsobila pod názvom G+S Metal s.r.o. v prenajatých priestoroch v areáli Konštrukty pod Sokolicami. Postupným rastom firmy však táto lokalita prestala byť vyhovujúca, či už kapacitou priestorov, no najmä nekomfortným prístupom do areálu pre kamióny a nákladné vozidlá (hlavne v čase prebiehajúcich výstav na Výstavisku Trenčín) a tiež vplyvom postupne sa zhusťujúcej dopravy v centre Trenčína. Toto viedlo k myšlienke na výstavbu vlastnej skladovej haly na ploche takmer 4000m². K realizácii stavby došlo po získaní bankového úveru v rokoch 2008-2009 ako jednej z prvých v tejto časti priemyselného parku Trenčianske Stankovce – Sedličná. Po kolaudácii v 04/2009 sme mohli naplno začať využívať vlastné priestory v lokalite, ktorej umiestnenie je z hľadiska dostupnosti z diaľnice a aj ostatných hlavných ciest vynikajúce.

K premenovaniu firmy na súčasný názov došlo po akvizícii koncernu SCHMOLZ + BICKENBACH v Nemecku v rokoch 2006-2008. Stali sme sa súčasťou nemecko-švajčiarskeho koncernu zahŕňajúceho významných európskych producentov tyčového hutníckeho materiálu, čím sme rozšírili našu ponuku o široké spektrum ušľachtilých konštrukčných ocelí. Koncern SCHMOLZ + BICKENBACH s takmer 10 tis. zamestnancami a 3 mld. € obratom v 38 krajinách patrí dnes k najväčším výrobcam, spracovateľom a distribútorom tyčového materiálu z ušľachtilej ocele na svete.

Ako bolo vyššie spomenuté, rozhodnutie o umiestnení firmy práve v tejto lokalite bolo výborné nielen z pohľadu dopravnej dostupnosti, ale aj vzhľadom k pozitívnemu prístupu Obecného úradu pri vybavovaní našich požiadaviek a ochotnému prístupu poskytovateľov služieb (Obecný podnik služieb, pobočka Slovenskej pošty a iných). Dúfame, že sa novému zastupiteľstvu podarí doriešiť „boľavé“ miesta, ako je vyriešenie dopravy a tiež verejného osvetlenia v tejto časti priemyselného parku. Sme pripravení podporiť akékoľvek aktivity obce vedúce k zvýšeniu bezpečnosti jej obyvateľov a zamestnancov firiem v nej pôsobiacich.

Jana Kukučková

SCHMOLZ + BICKENBACH

Providing special steel solutions

Z HISTÓRIE ŠPORTU

55 rokov futbalu v Trenčianskych Stankovciach - 2. časť

Začiatky futbalového diania v Trenčianskych Stankovciach, vtedajšej obci Rozvadze sa datujú do 30-tych rokov minulého storočia, kedy sa skupinky nadšencov stretávali väčšinou na hody v priateľských futbalových stretnutiach so susednými obcami. Tieto futbalové zápasy sa hrali na ihriskách súperov. Prvé ihrisko bolo postavené pracovníkmi Vodohospodárskych stavieb v Sigôtkke, kde sa v tej dobe konali ich športové hry. Ihrisko nemalo regulárne rozmery a tak zostalo k dispozícii rozvadzkým futbalistom na tréningy a na neoficiálne zápasy. Písomné a ani fotografické záznamy z týchto futbalových stretnutí sa nezachovali. Existujú len ústne spomienky pamätníkov, ktorí spomínajú mená futbalistov ako R. Kadák, Š. Bočák, R. Pevný, A. Bočák, R. Izrael, Š. Pevný, L. Sedláček, J. Izrael, J. Tomík, F. Húdek, J. Herman a iní.

Založenie Telovýchovnej jednoty sa uskutočnilo v roku 1959 v obecnej budove, ktorá sa nazývala Pastiereň. Budova je v súčasnosti už zbúraná a v minulosti stála na hornom konci Rozvázdz pri terajšom moste, ktorý spája cestu Pod Orieškami s Rozvadzami. Na ustanovujúcej schôdzi bolo zvolené vedenie TJ na čele s predsedom Jozefom Kadákom, tajomníkom Bohušom Pajkošom a pokladníkom Emilom Tomíkom. Telovýchovná jednota mala v tom období asi 50 členov, ktorým boli odovzdané aj členské preukazy ČSTV.

Prvé oficiálne futbalové stretnutie TJ Družstevník Rozvadze sa uskutočnilo v októbri 1959 na turnaji o Pohár Trenčianskych Teplíc. Výsledky futbalových stretnutí boli uverejnené v Roľníckych novinách číslo 40 z 9. októbra 1959. Víťazom turnaja sa stal Slovan Trenčianske Teplice, Družstevník Rozvadze skončil na 4. mieste.

Z 29. októbra 1959 je prvá fotografia futbalistov TJ Družstevník Rozvadze z turnaja o Pohár Trenčianskych Teplíc a bola uverejnená v Roľníckych novinách číslo 43.

Futbalové družstvo TJ Družstevník Rozvadze. Zľava: Milan Sedláček, Ján Barinec, Rudolf Sedláček, Ludvig Tomík, Vladimír Vašek, František Sedláček, predseda TJ Jozef Kadák, Cyril Husár. V podrepe Emil Sedláček, Vincent Januška, Vladimír Sedláček, Jaroslav Sedláček.

Súťažné zápasy začal TJ Družstevník Rozvadze hrať v sezóne 1960/1961 v najnižšej okresnej súťaži, t.j. IV. triede. Jesennú časť súťaže odohral na ihrisku vo Veľkých Bierovciach, pretože futbalové ihrisko v Rozvadzoch ešte nebolo k dispozícii. Prvý futbalový zápas na regulárnom ihrisku sa preto uskutočnil až v jarnej časti súťaže. Pozemok pre futbalové ihrisko poskytol Cukrovar Trenčianska Teplá. Ihrisko bolo orientované približne smerom východ – západ, teda rovnobežne s terajším potokom. Pri postupe do III. triedy bolo potrebné otočiť ihrisko správnym smerom, teda sever - juh a tak isto aj zabezpečiť jeho ohradenie. Táto úprava sa vykonala pred sezónou 1961/62. Ihrisko bolo ohradené hrubým konopným lanom. Samotné vytýčenie hracej plochy vykonal Rudolf Sedláček, ktorý bol vtedy kapitánom a aj hrajúcim trénerom futbalistov.

Inzultácia

Inzultácia hlavného rozhodcu postranným rozhodcom sa asi ako prvá v histórii futbalovej federácie uskutočnila v Rozvadzoch. Jej hlavným aktérom bol Ludvig Minárik prezývaný Sústie, ktorý pravidelne rozhodoval v každom zápase so zástavkou pri postrannej čiare. V susedskom derby zápase so Selcom sa už nedokázal nečinne pozerať na jednostranné rozhodovanie hlavného rozhodcu a tak vtrhol na ihrisko a drevenou rúčkou zástavky mu vysvetlil, ako by mal rozhodovať. Vyslúžil si za to od futbalového zväzu ročný dištanc. Rozvadžania prehrali 0:3 kontumačne a domáce ihrisko mali zatvorené na päť zápasov.

Vendelín Sedláček

PONUKA PRÁCE

Možnosť zamestnania

Spoločnosť KMF s.r.o. so sídlom v Trenčianskych Stankovciach hľadá zamestnancov na pozície:

KMF

- operátor vysekávacieho lisu /laser/,
- operátor ohraňovacieho lisu,
- zvarač,
- montážny pracovník/pracovníčka.

Žiadosti so štruktúrovaným životopisom môžete zasielať na adresu: info@kmf.sk.

NA POTULKÁCH SVETOM

Slováci a skaza Titanicu

Nedávno som bol so skupinou kamarátov (aj Stankovčanov) v Anglicku. Deň, po veľkom futbale -vom zápase Manchester United proti Manchester City, sme šli na výlet do neďalekého Liverpoolu. V tomto slávnom prístavnom meste sme sa zatúlali aj do múzea „Titanic and Liverpool: the untold story“, ktoré pripomínalo najväčšiu námornú katastrofu v mierových časoch. Osud to tak ne-jako zariadil, že sme v múzeu boli v deň 103. výročia tejto tragédie.

Pri vstupe do expozície múzea ma zaujali kartičky o zachránených pasažieroch. Medzi nimi kartička o dvoch chlapcoch s priezviskom – Navratil. Starší Michel mal v čase nešťastia 4 roky a mladší Edmond Roger mal 2 roky.

„Pozri, Jozef, čo keď sú títo chlapci pôvodom Slováci, čo ak majú nejakú väzbu na rodinu Navrátilových od nás, zo Stankoviec...?“

Zobral som si kartičku a doma, na Slovensku, som sa chcel dozvedieť viac.

Na palubu Titanicu sa dostali spolu so svojim otcom Michalom Navrátilom, ktorý pochádzal zo Serede. Michal Navrátil bol zručný krajčír a osud ho zavial do francúzskeho Nice, kde s talianskou tanečnicou Marcellou Caretto mal dvoch synov – Michela a Edmonda Rogera.

V roku 1912, v čase, keď už sa ich manželstvo rozpadlo a on mohol svoje deti vidieť iba zriedka, ich oboch zobral do Anglicka a pod falošnými menami sa nalodili na Titanic. Cestoval s pasom vystaveným na meno Louis M. Hoffman. Pod týmto menom identifikovali jeho pozostatky vytiahnuté z ľadovej vody na palubu záchrannej lode Carpathia. Neskôr, po nejakej dobe, keď sa preverila identita malých chlapcov, ktorí boli zachránení medzi poslednými, meno utopeného Michala Navrátila upravili.

Starší z chlapcov Michel M. Navratil sa stal neskôr významným francúzskym filozofom, žil v Montpellier a zomrel až v roku 2001. Bol posledným žijúcim zachráneným mužom z lode Titanic. Do smrti spomínal na posledné otcove slová:

„Dieťa moje, keď si pre teba príde tvoja mama, čo som si istý, že príde, povedz jej, že som ju veľmi miloval a vždy budem. Povedz jej, že som veril, že nás za oceán bude nasledovať, aby sme tam spolu mohli žiť šťastne v pokoji a slobode...“

Z dojemnej tabule s menami pasažierov a posádky, čo boli na palube Titanicu, teda 2223 osôb, je zvýraznených hrozivých 1514 mien utopených a nezvestných osôb. Prečítal som si s kamarátom Jozefom viacero mien, ktoré by mohli mať slovenské korene, no okrem osudu Michala Navrátila a jeho dvoch synov, som zistil, že medzi pasažiermi bola už len jedna potvrdená obeť so slovenskými koreňmi a to Mária Lovásiková z Hričovského Podhradia. Pracovala ako pomocný personál v kuchyni a bola medzi prvými obeťami tejto katastrofy (kuchynia bola hlboko v podpalubí lode).

Aj teraz, pri písaní týchto slov ma mrzí na chrbte, keď si spomeniem, ako som stál pred sídlom White Star Line na nábreží Liverpoolu, teda budovy spoločnosti, ktorá prevádzkovala Titanic a pred jej oknami sa diali tie nešťastné chvíle po oznámení tragédie pred viac ako sto rokmi. Budova má rovnaké farby fasády ako v čase nešťastia a stojí na rohu ulíc James Street a Strand Street ako memento tých čias.

Dušan Pevný

KALENDÁR PODUJATÍ

12.06. 2015 Kultúrne leto

Ako súčasť Kultúrneho leta sa koná tradičná tanečná zábava pod šírým nebom v areáli pri Požiarnej zbrojnici vo Veľkých Stankovciach. Do tanca hrá kapela - Vonička V-BAND.

19. - 20.06. 2015 Tankové dni Laugarício

Prehliadka vojenskej techniky s predvedením bojových akcií v inundačnom pásme Váhu (pri rybníku Bodovka).

27.06. 2015 Memoriál Ladislava Minárika

Tradičný turnaj žiakov vo futbale na počesť pána Ladislava Minárika organizuje OŠK Trenčianske Stankovce. Súčasťou turnaja je aj rozlúčka s chlapcami, ktorí končia kvôli veku žiacke kategórie futbalových súťaží.

08. - 18.07. 2015 Do Chorvátska s TJ SOKOL

Stankovská TJ SOKOL organizuje tradičný pobytový zájazd do Chorvátska k moru, do letoviska Vodice. V prípade záujmu kontaktujte pána Dušana Dutka na telefónnych číslach – 0908 288400 alebo 0907 694808.

10.07. 2015 Kultúrne leto

Kultúrne leto v Stankovciach pokračuje ďalším podujatím - country tanečnou zábavou. Akcia sa bude konať opäť v areáli Požiarnej zbrojnice vo Veľkých Stankovciach. Do tanca hrá skupina - Texas Country Band.

INFO REDAKCIE

QR kód a naše noviny

Redakcia novín HLAS sa rozhodla pre vytvorenie vlastného QR kódu, ktorý zverejňujeme po prvý krát v tomto čísle a bude sa pravidelne objavovať ako súčasť tiráže našich novín. Po nasnímaní kódu do svojho mobilu, tabletu či iného zariadenia si bude môcť každý záujemca pozrieť v digitálnej forme všetky vydané čísla či iné archívne materiály týkajúce sa novín alebo redakčnej rady HLAS-u.

QR kód alebo QR Code je dvojrozmerný čiarový kód, ktorý vyvinula japonská spoločnosť Denso - Wave v roku 1994 a jeho princíp ponúka bezplatne verejnosti. Skratka „QR“ pochádza z anglického označenia Quick Response (Rýchla reakcia/odpoveď), keďže kód je navrhnutý s ohľadom na rýchle dekódovanie.

Princíp jeho použitia spočíva v tom, že QR kód, ktorý je vytlačený na papieri alebo akomkoľvek predmete, sa zosníma kamerou alebo fotoaparátom (prípadne fotoaparátom v mobile) a softvér dekóduje textovú informáciu obsiahnutú v kóde. QR kód má v sebe zabudovanú ochranu proti poškodeniu a tak čiastočné znehodnotenie QR kódu nemusí znamenať, že sa kód nebude dať prečítať.

Redakcia HLAS-u

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.

Noviny pripravili: Martin Jurčo, Ing., Gabriel Kadák, Monika Pevná, Bc., Martin Lauko, Ing., Jozef Kadák, Ing., Lenka Ďurišová, Radovan Siva, Bc., Dušan Pevný, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Vendelín Sedláček, Ing.

Grafická úprava a tlač: Tising, spol. s r.o., Odborárska 3, 915 01 Nové Mesto nad Váhom. Náklad: 1000 ks. Periodicita vydania: 6x ročne

Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu - hlas.stankovce@gmail.com.

Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministertva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.

Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce